

- posiłkowo, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na czterech zarzutach:

Zarzut pierwszy odwołania: naruszenie istotnego wymogu proceduralnego, ponieważ nie sporządzono uwierzytelnionego odpisu zaskarżonego wyroku w całości.

Zaskarżony wyrok nie został podpisany własnoręcznie przez właściwych sędziów, a zatem nie został należycie sporządzony. Brak podpisów stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, w związku z czym zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony.

Zarzut drugi odwołania: błąd w ocenie ustaleń faktycznych Komisji.

Wnosząca odwołanie podnosi, że dokonana przez Sąd ocena zarzutów podniesionych przez nią w pierwszej instancji jest dotknięta przeinaczeniem dowodów, naruszeniem prawa i niedostatecznym uzasadnieniem.

Zarzut trzeci odwołania dotyczący naruszenia prawa w ramach analizy ustaleń faktycznych Komisji w zakresie istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia oraz odpowiedzialności wnoszącej odwołanie za jej udział w tym naruszeniu.

W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie uzasadnił w wystarczający sposób oddalenia jej zarzutu, że Komisja nie wykazała w sposób wymagany prawem odpowiedzialności wnoszącej odwołanie za dwu- i trójstronne kontakty innych zainteresowanych przedsiębiorstw, co stanowi naruszenie prawa. W drugiej kolejności naruszenie prawa stanowi również oddalenie podniesionego przez wnoszącą odwołanie zarzutu, iż Komisja nie udowodniła ciągłości naruszenia.

Zarzut czwarty odwołania dotyczący oczywistych błędów w ocenie przy ustalaniu grzywny.

Po pierwsze, fakt, że Sąd przyjął za podstawę obrotu sprzedaż zafakturowaną w EOG, a nie sprzedaż dostarczoną/wysłaną do EOG, stanowi naruszenie prawa. Ustalając współczynnik wagi naruszenie na poziomie 16 % Sąd również zastosował nieodpowiednie kryteria prawne, ponieważ nie uwzględnił indywidualnej sytuacji wnoszącej odwołanie. Po drugie, nie uwzględnił on w wystarczającym stopniu okoliczności łagodzących, ponieważ całkowita kwota grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie była nieproporcjonalna. Sąd naruszył w ten sposób między innymi zasady proporcjonalności i równego traktowania, ponieważ nie uwzględnił w należyty sposób ograniczonego udziału wnoszącej odwołanie. Wnosząca odwołanie podnosi również, że Sąd naruszył prawo nie uznając niedbalstwa i zachowania konkurencyjnego wnoszącej odwołanie za okoliczności łagodzące.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-363/18, Nippon Chemi-Con Corporation/Komisja, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez Nippon Chemi-Con Corporation

(Sprawa C-759/21 P)

(2022/C 64/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Nippon Chemi-Con Corporation (przedstawiciele: H.-J. Niemeyer, M. Röhrig, P. Neideck, Rechtsanwälte, I.-L. Stoicescu, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 marca 2018 r. (¹), dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40136 – *Kondensatory*) w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie;

- tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jaki dotyczy on grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie i stwierdzenie nieważności art. 2 lit. j) decyzji Komisji z dnia 21 marca 2018 r.;
- tytułem w dalszej kolejności ewentualnym, obniżenie kwoty nałożonej na wnoszącą odwołanie grzywny w zakresie, w jakim podniesione w ramach odwołania zarzuty zostaną uznane za zasadne, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnoszące je podnosi sześć zarzutów.

1. Brak podpisania wyroku przez sędziów

Przy braku podpisów sędziów zaskarżony wyrok jest, zgodnie z art. 118 regulaminu postępowania przed Sądem i art. 37 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, w całości nieważny.

2. Naruszenie art. 101 TFUE (pkt 143–307 zaskarżonego wyroku)

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu art. 101 TFUE, gdy potwierdził stwierdzone przez Komisję naruszenie. Sąd nie ocenił właściwie znaczenia, jakie ma zarzucane naruszenie dla EOG. W niewłaściwy sposób zastosował on orzecznictwo dotyczące łańcucha poszlak i przeniósł ciężar dowodu na skarżącą w pierwszej instancji, naruszając w ten sposób prawo do domniemania niewinności.

3. Jednolite i ciągle naruszenie (pkt 308–400 wyroku)

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu art. 101 TFUE, gdy doszedł do wniosku o istnieniu jednolitego i ciągłego naruszenia obejmującego wszystkie kondensatory elektrolitowe w okresie od dnia 26 lipca 1998 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r. Sąd nie zażądał wykazania w wymagany prawem sposób, czy istniał całościowy plan, co stanowi przesłankę zaistnienia jednolitego i ciągłego naruszenia. Ponadto, nawet w przypadku zaakceptowania zaproponowanego kryterium prawnego, na podstawie stwierdzonych przez Sąd okoliczności faktycznych nie można stwierdzić, że doszło do ciągłego, czyli nieprzerwanego, naruszenia.

4. Naruszenie ze względu na cel (pkt 401–429 wyroku)

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu art. 101 TFUE, gdy potwierdził stanowisko Komisji Europejskiej, zgodnie z którym to całe naruszenie musi zostać zakwalifikowane jako naruszenie ze względu na cel. Sąd nie przedstawił rozumowania wystarczającego, aby poprzeć swe ustalenia i nie zastosował wymaganego prawem kryterium dla oceny wymienianej informacji.

5. Właściwość miejscowa (pkt 71–83 wyroku)

Sąd dopuścił się naruszenia prawa potwierdzając, że Komisji przysługuje, zgodnie z art. 101 TFUE oraz art. 53 i 56 EOG, właściwość miejscowa do ścigania naruszenia w jego całości. Sąd w celu ustalenia tej właściwości powinien był raczej zastosować próg tolerancji niż zadowalać się stwierdzeniem „samego faktu sprzedawania w Unii produktu objętego tym kartelem” i, w każdym razie, powinien był uzasadnić swój wniosek w wystarczający sposób.

6. Obliczanie grzywny (pkt 430–526 wyroku)

Sąd nie zastosował właściwie zasady proporcjonalności i, przeprowadzając ocenę dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie przed Komisją, dopuścił się naruszenia szeregu wymogów proceduralnych, a mianowicie obowiązków uzasadnienia i przeprowadzenia całościowego postępowania dowodowego i całościowej oceny okoliczności faktycznych.

(¹) Decyzja C(2018) 1768 final.